

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οίκουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.— Ἑσπεριακοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
και εἶνε προκληρωταί δι' ἔν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περιοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἀπριλίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 14

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

Ζεύρετε ποῖος ἦτον ὁ Ἴππότης τῆς Πανσελήνου;

Ἦτον ἓνας συμμαθητῆς τοῦ Φασουλάκη-Δὸν Κιχώτη.

Ἐλυπεῖτο πολὺ που ἔβλεπε τὸν φίλον του νὰ κάμνη ὅλες ἐκεῖνες τὰς τρέλλες πού σας διηγήθηκα, καὶ ἐσοφίσθη νὰ ντυθῆ τάχα σὰν Ἴππότης, νὰ τον νικήσῃ ἐστὶ μονομαχίᾳ καὶ νὰ τον κάμῃ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ὁ Δὸν-Κιχώτης ὑποσχέθηκε νὰ μὴ ξαναπίσῃ ὄπλο ἐστὶ χέρι του, γιὰ ἓνα χρόνον, κ' ἐκράτησέ τὸ λόγον του, ὅπως πρέπει νὰ κάμνη κάθε τίμιον παιδί.

Ἐγίνε λοιπὸν βοσκός.

Ἄντὶ γιὰ περικεφαλαίᾳ, φορεῖ τώρα ἓνα καπέλο μὲ φτερά, καὶ ἀντὶ γιὰ κοντάρι, ἔχει μιὰ φλογέρα καὶ παίζει γλυκά. Τὰ πρόβατά του ἀκούουν μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, καὶ κάθε τόσοὺν κάμνουν: μί π έ έ! μί π έ έ!

Ὁ Ἀχαμνῶν ξαναγίνε Ψαρῆς, καὶ εἶνε κατευχαριστημένος πού βοσκει μὲ τὴν ἡσυχίᾳ του, χωρὶς νὰ παραδέρνη ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἀλλὰ πῶς εὐχαριστημένος ἀπ' ὅλους εἶνε ὁ Περικλέτος, δηλαδὴ ὁ Σάντσος, γιὰτὶ τώρα δὲν κινδυνεύει πιά νὰ τον τινάξουν ψηλὰ μὲ τὸ πάπλωμα καὶ προπάντων γιὰτὶ τώρα μπορεῖ καὶ τρώγει ὅ,τι του ἀρέσει, χωρὶς νὰ παρουσιάζεται κανένας γιατρὸς μὲ τὸ ραβδί του, νὰ διατάσῃ νὰ του πέρουν τὰ πιάτα καὶ νὰ τον ἀφίνη νηστικό.

Τοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ καλλίτερον νὰ εἶνε κανεὶς βοσκός, παρὰ ἱπποκόμος κανενὸς Ἴππότου, ἢ καὶ Ἠγεμῶν κανενὸς νησιοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Φασουλάκης στοχάζεται, ὅτι ἀξίζει καλλίτερα νὰ εἶνε κανεὶς μαθητῆς, καὶ νὰ πηγαίνῃ ἡσυχὰ ἐστὶ σχολεῖό του, καὶ νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματά του, παρὰ νὰ τρέχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, γυρεύοντας καυγάδες, σὰν τὸ Δὸν-Κιχώτη.

Κάθε πρᾶγμα, βλέπετε, ἐστὸν καιρό του. Οἱ Ἴππῶται ἦταν τὸν παλιὸ καιρό. Σήμερα, γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς ἱππότης, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ φορῇ περικεφαλαίᾳ καὶ νὰ κρατῇ ἀσπίδα. Ἄρκει νὰ υπερασπίζεται, ὅσον εἰμπόρεῖ, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς ἀδυνάτους, ὅταν τύχῃ νὰ τους πειράξουν οἱ δυνατοὶ καὶ οἱ κακοί. Ἐγὼ ζεύρω πλῆθος παιδιὰ πού εἶνε ἱππῶται.

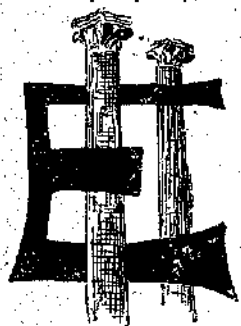
[Τέλος]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ ἐποχὴ τῶν χελιδόνων καὶ τῶν περιηγητῶν. Ἐρχονται, ἔρχονται ἑλθόνες τὰ κερβάνια. Καθημερινῶς ἀκουόμεν: « Τὸ τ ἄ δ ε ἀτμόπλοιοι κατέπλευσεν εἰς τὴν

Κέρκυραν, φέρον τὸς οὐς περιηγητὰς Ἀμερικανούς. Τὸ τ ἄ δ ε ἀτμόπλοιοι ἔφθασεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, κομίζον τὸς οὐς περιηγητὰς Γάλλους. Τὸ τ ἄ δ ε ἀτμόπλοιοι περιμένεται εἰς τὰς Πάτρας, μετ' ὁλόκληρον κερβάνιον Ἀγγλῶν περιηγητῶν...»

Ἐρχονται, ἔρχονται ἑλθόνες... Καὶ τὰ Ἐνοδοχεῖα κατακλύζονται, καὶ οἱ δρόμοι πλημμυροῦν, καὶ εἰς ὅλα τὰ κέντρα καὶ τὰ ἀπόκεντρα ἀκόμη, εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰς ἐξοχὰς, εἰς τὰ Μουσεῖα, εἰς τὰ θεάματα, παντοῦ συναντᾶ κανεῖς τὰς ξενικὰς αὐτὰς μορφάς, μετὰ τὰ παραδόξα καὶ ἀπερίγραπτα φορέματα, μετὰ τὴν ἔκπληκτον ὕψος καὶ μετὰ τὰς φωτογραφικὰς μηχανὰς εἰς τὸ χέρι.

Μᾶς ἐπισκέπτονται κατ' ἔτος τακτικῶς, καὶ ὁμοίως τὸς οὐς μεταξὺ τῶν, ὥστε νομίζετε κανεῖς ὅτι εἶνε πάντοτε οἱ ἴδιοι, οἱ ξανθοὶ αὐτοὶ καὶ κατακόκκινοι ἄνθρωποι. Καὶ ὅμως δὲν τοὺς ἐσυνειθίσασαν ἀκόμη, καὶ ὁσάκις διέρχονται, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ στρέψωμεν ὀπίσω τὴν κεφαλὴν. Μᾶς ἐξοφῶνται τὰ ξυρισμένα πρόσωπα, τὰ παράξενα καπέλα, τὸ κατεσκευασμένον βῆμα, τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα, καὶ προπάντων τὸ χρυσοῦτον ἐκείνο βιβλίον, τὸ ὅποσον κρατοῦν ὅλοι σχεδὸν ἀνεξαιρέτως. Εἶνε ὁ Μ π α ἰ δ ε κ ε ρ, ὁ ἀπαραίτητος ὁδηγὸς καὶ συνέκδημος τοῦ περιηγητοῦ. Χωρὶς αὐτὸ τὸ βιβλίον, ὁ Εὐρωπαῖος καὶ ὁ Ἀμερικανὸς δὲν κάνουν βῆμα. Τὸ ἀγοράζει μαζὶ μετὰ τὸ εἰσιτηρίον τοῦ, καὶ δὲν το ἀφίνει στιγμήν καθ' ὅσον τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου τοῦ.

Ἐρχονται καὶ φεύγουν. Ὀλίγας ἡμέρας, καὶ κάποτε ὀλίγας μόνον ὥρας μένουν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλ' ὅταν προφθάσιν νὰ ἀναβῶν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ νὰ ἐπισκεφθῶν τὸ Κεντρικὸν Μουσεῖον, φεύγουν εὐχαριστημένοι, εὐτυχεῖς, ὅτι τὸ δειρὸν τῶν ἐξεπληρώθη. Ἄν δὲ καταρθώσιν νὰ ὑπάγουν καὶ ὡς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ νὰ θαυμάσιν τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, ὦ, τότε ἡ εὐτυχία τῶν δὲν ἔχει ὄρια. Εἶδαν πᾶν ὅ,τι ἐπιθέμουν νὰ ἴδω, ἔρχομενοι ἕως εἰς εἰς.

Βλέπετε, ὅτι ἡ νέα Ἑλλάς δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ὅσον ἡ ἀρχαία. Δι' αὐτὴν μόνον ἔρχονται. Δὲν μᾶς ἐπισκέπτονται, ὅπως ἄλλας χώρας τοῦ κόσμου, διὰ νὰ μένουν, διὰ νὰ ζήσουν, διὰ νὰ διασκεδάσῃ. Διότι δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς ξένους αὐτοὺς, τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ τὰ κέντρα τοῦ πολιτισμοῦ. Αἱ διασκεδάσεις μᾶς εἶνε μηδαμιναὶ, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀνετος ζωὴ ἀποβαίνει δύσκολος εἰς τὰ περισσότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὅπου οὔτε ξενοδοχεῖα ὑπάρχουν, οὔτε μέσα συγκοινωνίας, οὔτε αἱ εὐκολίαι ἐκείναι, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ξένοι εἶνε συνειθισμένοι.

Τὸ ταξειδίον τῶν λοιπῶν ἕως εἰς εἰς εἶνε ἀπλοῦστατα ἐν κοπιώδες προσκόνημα. Ὑψηλότερας, αὐλότερας φύσεως διασκεδάσεις τοὺς ἀναμένει. Ἐρχονται διὰ νὰ ἴδωσιν τὰ εἰρήπια τοῦ μεγαλητέρου πολιτισμοῦ, ὁ ὅποιος ὑπῆρξεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐρχονται διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸν Παρθενῶνα. Ἐρχονται διὰ νὰ νηπιεύσῃ ὁλίγας στιγμὰς ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκείνου, ὁ ὅποιος ὑψώθη ὡς φάρος, φωτίζων τὸν κόσμον.

Καὶ αὐτὸ ἦτο ἐν τῶν ὠραιότερων ὀνειρῶν τῆς ζωῆς τῶν! Μεταξὺ τῶν περιηγητῶν αὐτῶν, οἱ ὅποιοι διὰ πρώτην φοράν ἔρχονται εἰς τὴν Ἑλλάδα, πολλοὶ εἶνε ἤδη λευκότριχες γέροντες. Πόσα ἔτη διετήρησαν αὐτὸ τὸ δειρὸν! Ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας, ὅταν ἐσπούδαζαν ἑλληνικῶς, καὶ ἀνεγίνωσκον τὰ ἐκτὸς τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐνετύρωον εἰς τὰς μυθολογικὰς διηγήσεις, καὶ ἀπεστήθιζαν τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, καὶ ἐξοικειοῦντο μετὰ τὰ μεγάλα ὀνόματα τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Περικλέους, τοῦ Σωκράτους, — ἀπὸ τότε βέβαια εἶχον τὸν πόθον καὶ ἔστρεψαν τὴν ἐλπίδα, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐπισκεφθῶν τὴν ἐνδοξὴν χώραν τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων!

Ἄλλα μεταξὺ τῶν περιηγητῶν εἶνε καὶ νέοι, παιδιὰ τῆς ἡλικίας σας. Αὐτοὶ ἔχουν ἑναυλα ἀκόμη εἰς τὰ ὠτὰ τῶν τὰ μεγάλα τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος διδάγματα. Εὐτυχεστέροι τῶν ἄλλων, οἱ ὅποιοι ἐγήρασαν πρὶν ἐκπληρωθῆν τὸ δειρὸν τῶν, αὐτοὶ ἔρχονται ἑνωρὶς εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀλυμπιονικῶν, καὶ τὸ Σταδῖον, ὅπου ἐλαμφαν οἱ ἄθληται, τοὺς ὁποίους ἔχουν ὡς πρότυπον, εἶνε δι' αὐτοὺς τὸ προσφιλέστερον, τὸ ὠραιότερον προσκόνημα...

Ἄλλα νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔρχονται εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ ἴδιον αἰσθημα λατρείας, καὶ ἐπαναλαμβάνω, ὡς εἰς προσκόνημα. Δι' αὐτὸ φεύγουν τόσο γρήγορα. Εἰς τοὺς Ναοὺς μήπως στέκεται κανεῖς περισσότερο; Ἐμβαίνει, προσεύχεται καὶ φεύγει. Καὶ δι' αὐτούς, ἡ Ἑλλάς εἶνε ὁ μέγας Ναὸς τοῦ Ἰδανικοῦ, τὸ ὅποσον λατρεύουν ὡς ἄνθρωποι πολιτισμένοι.

Ἐρχονται βέβαια καὶ περιηγητὰι κοίνοι, χάριν ἀπλής διασκεδάσεως, χάριν ἀναψυχῆς, χάριν περιεργείας, ἐπισκεπτόμενοι τὴν Ἑλλάδα ὅπως θὰ ἐπισκεπτοῖνε οἰανδήποτε ἄλλην χώραν ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς τῶν. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην ἀνάπτυξιν. καὶ ἐ ἀρχαίως Παρθενῶν δὲν τοὺς συγκινεῖ περισσότερο ἀπὸ τὴν νέαν Ἀκαδημίαν. Ἄλλ' εἶνε ἐξαιρέσεις. Τὸ μέγα ρεύμα τῶν περιηγητῶν, τὸ ὅποιον ἐκχειλίζει εἰς τὴν Ἑλλάδα καθὲς ἀνοίξιν, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπων, — ὅπως εἶνε οἱ περισσότεροὶ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. — οἱ ὅποιοι συναισθάνονται τὴν σημασίαν ἐνδὸς τοιοῦτου ταξειδίου καὶ ὑποβάλλονται εἰς κόπους καὶ εἰς ἐξόδα, διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ εὐγενὲς δειρὸν τῶν.

Διὰ τοῦτο, ὁσάκις βλέπω καθ' ἑδῶν ἀνθρώπους μετὰ παράξενα καπέλα, μετὰ χρυσοῦδα βιβλία καὶ μετὰ φωτογραφικὰς μηχανὰς, νομίζω ὅτι ἀνακαλύπτω εἰς τὰ πρόσωπά τῶν τὴν ἔκφρασιν ὑπεράτης εὐδαιμονίας, καὶ τοὺς μακαρίζω. Ἄλλὰ συγχρόνως μακαρίζω καὶ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν καὶ κατοικοῦν εἰς τὴν ἐνδοξὸν αὐτὴν χώραν, διότι εἶνε ἀπόγονοι τοιοῦτων προγόνων, διότι εἶνε φύλακες τοῦ προγονικοῦ θησαυροῦ, καὶ διότι ἔχουν καθημερινῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν τὰ θαυράσια ἐκείνα, τὰ ὅποια ἄλλοι διασχίζουσι τὸν Ὀκεανὸν διὰ νὰ ἔλθουν νὰ προσκυνήσῃν....

Σὺς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΟΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΓΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

—Ὁ κύριος Μάξ εἶχε δίκαιον, εἶπεν ὁ Κάμης. Πρὸς δυσμάς θάπαντήσωμεν αὐτὸ τὸ ποτάμι, τὸ ὅποσον πρέπει νὰ χύνεται εἰς τὸν Οὐμπάγκην...

—Ἔστω, εἶμαι σύμφωνος, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Κόρτ, ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι οἱ ποταμοὶ αὐτοὶ τῆς Ἀφρικῆς... ὡς περὶ πλείστον δὲν εἶνε πλωτοὶ.

—Ὀλω καὶ δυσκολίας βλέπετε, ἀγαπητέ μου Τζῶν!

—Καλλίτερα νὰ τὰς βλέπῃ κανεῖς πρῶτα παρὰ ἔπειτα, ἀγαπητέ μου Μάξ!

Ὁ Τζῶν Κόρτ ὠμίλει ῥηθῶς. Οἱ ποταμοὶ τῆς Ἀφρικῆς δὲν παρουσιάζουν τὰς αὐτὰς εὐκολίας μετὰ τοὺς ποταμούς τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ κυριώτεροι εἶνε τέσσαρες: ὁ Νεῖλος, ὁ Ζαμπέκης, ὁ Κόγγος καὶ ὁ Νίγηρος. Τοῦτους τρέφουν πολυαριθμὰ παραποτάμια, καὶ τὸ ὕψος δίκτυον τὸ ὅποσον σχηματίζουν, ἐξαπλοῦται ἐπὶ ἐκτάσεως σημαντικῆς. Ἀλλὰ παρὰ τὴν φυσικὴν αὐτὴν ἐξάπλωσιν, μετρίως υποδοθηθῶν τὰς

ἐκδρομὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μαῦρης ἡπείρου.

Κατὰ τὰς διηγήσεις τῶν περιηγητῶν, οἱ ὅποιοι ἔνεκα τοῦ ἐξερευνητικοῦ αὐτῶν πάθους παρεσύρθησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἀπεράντου ταύτης χώρας, οἱ Ἀφρικανικοὶ ποταμοὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῶσι τὴν σύγκρισιν πρὸς τὸν Μισσισιππῆν, τὸν Ἅγιον Λαυρέντιον, τὸν Βόλγαν τὸν Βραμαπούτραν, τὸν Γάγγην ἢ τὸν Ἰνδόν. Ὁ ὄγκος τῶν ὑδάτων τῶν εἶνε κατὰ πολὺ μικρότερος, καὶ ἂν ἡ ἐκτάσις τῶν εἶνε ἴση πρὸς τὴν ἐκτάσιν τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀρτηριῶν, ἐν τούτοις, καὶ εἰς μικρὰν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τῶν ἀπόστασιν, δὲν δύναται νὰ βαστάσῃν πλοῖον μετρίως χωρητικότητος. Ἐκτὸς τούτου, ρηχτότεροι εἰς τὴν ἐκείνους ἀπόκλειουσι, καταρράκται τοὺς διακόπτουσι ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης εἰς τὴν ἄλλην, καὶ τὰ ρεύματά τῶν ἔχουν τὸση ἐρμῆν, ὥστε οὐδὲν σκάφος θὰ ἐρριφθῆν δύναται νὰ τανακλυθῇ. Ἰδοὺ εἰς ἐκ τῶν κυριωτέρων λόγων, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἡ Κεντρικὴ Ἀφρικὴ ἐράνη μέχρι τοῦδε ἀνυπότακτος εἰς τὰς τὸσας προσπάθειας τῶν περιηγητῶν.

Ἡ παρατήρησις τοῦ Τζῶν Κόρτ εἶχε λοιπὸν τὴν ἀξίαν τῆς, καὶ ὁ Κάμης δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ το ἀναγνωρίσῃ. Ἀλλὰ πάλιν δὲν ἦτο καὶ ταιαυτή, ὥστε νὰ πορριφθῆν ἔνεκεν αὐτῆς τὸ σχέδιον τοῦ ὁδηγοῦ, τὸ ὅποσον ἐξ ἄλλου παρουσίαζε τὸσα πλεονεκτήματα.

— Ἄν ἀπαντήσωμεν ποτάμι, ἀπεκρίθη, θὰ ταξειδεύσωμεν δι' αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν μᾶς παρουσιάζει προσκόμματα. Ἄν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπερκάμφωμεν τὰ προσκόμματα αὐτά, θὰ το κάμωμεν καὶ θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν πλοῦν. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θάρχησωμεν πάλιν πεζοπορίαν.

—Κ' ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ Τζῶν Κόρτ, ἰδὲν εἶμαι ἐναντίον τῆς προτάσεώς σου, Κάμης, καὶ συλλογίζομαι ὅτι θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον νὰ διευθυνθῶμεν πρὸς τὸν Οὐμπάγκην, ἀκολουθοῦντες ἕνα τῶν παραποτάμων του, ἐὰν ἡμπορέσωμεν.

Εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἔφθασεν ἡ συζήτησις, μία μόνον λέξις ἔλειπε διὰ νὰ τὴν ἐπικυρώσῃ, καὶ τὴν ἐπρόφερον ὁ Μάξ Οὐμπέρ:

—Ἐμπρός! ἀνέκραξε.

Καὶ τὴν λέξιν ταύτην, οἱ σύντροφοί του τὴν ἐπανελάθον κατόπι του.

Κατὰ βῆθος, τὸ σχέδιον τοῦτο ἤρπεν εἰς τὸν Μάξ Οὐμπέρ: Νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἀπεράντον ἐκεῖνο δάσος, τὸ ὅποσον ἐφαίνετο ἀδιαπέραστον, ἢ τοὐλάχιστον τὸ ὅποσον οὐδεὶς διεπέρασεν ἕως τώρα. . . καὶ ἴσως νὰ συναντήσῃ ἐπὶ τέλους εἰς τὰ παράδοξα, τὰ ὅποια εἰς μάτην ἐτήρησαν ἐπὶ τρεῖς τέσσαρας μῆνας ἀνὰ τὰς χώρας τοῦ ἄνω Οὐμπάγκην!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΠΟΡΕΙΑΣ

Μόλις εἶχε παρῆλθῃ ἡ ὁγδοῦν ὥρα, ὅταν ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ Κάμης καὶ τὸ παιδίον, ἐξεκίνησαν διευθυνθέντες πρὸς τὰ νοτιοδυτικῶς.

Εἰς ποῖον ἀπόστασιν θὰ συνήντων τὸ ποτάμιον, τὸ ὅποσον ἤλπικαν ὅτι θὰ ἠμπορέσῃν νὰ κολλουθῆσιν μετὰ τῆς σύμβουλῆς τοῦ μετὰ τὸν Οὐμπάγκην; . . Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ. Καὶ ἂν τὸ ποτάμιον ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον ἐφάνη ῥέον πρὸς τὸ δάσος, ἐλοξοδύρομαι πρὸς δυσμάς, ἀφοῦ περιεκαμπτῆται πρὸς γήλορον τῶν ταμαρινοδένδρων; . . Καὶ ἂν ἔβαινε κατὰ μῆκος τοῦ δάσους, ἀπέξω, ἀντὶ νὰ το διασχίξῃ; . . Καὶ ἂν τὰ προσκόμματα, βράχοι, κορμὰ δένδρων, καταρράκται, ῥεύματα, ἦσαν τόσο μεγάλα καὶ ἰσχυρά, ὥστε νὰ καθιστῶνιν ἀδύνατον τὸν πλοῦν; . .

Ἦτο ἄγνωστον.

Ἐξ ἄλλου, μήπως καὶ τὸ δάσος ἦτο ἀδιαπέραστον; . . Ἄν ὁ πράσιτος ἐκεῖνος συμφορμῶς τῶν δένδρων ἦτο ἐστερημένος ἀτραποῦ ἢ τοὐλάχιστον διόδου, σχηματισθεισῶν ἐκ τῆς διαβάσεως μεγάλων ζώων, εἶνε βέβαιον, ὅτι οἱ πεζοποροὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ νοήσῃν δρόμον, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῶν τὸν σίδηρον ἢ τὸ πῦρ. Ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του, θὰ εἴρισκον εἰς τὰ μέρη τὰ συγκαθόμενα ὑπὸ τῶν μεγάλων τετραπῶδων, τὸ ἔδαφος γυμνόν, τοὺς θάμνους πατημένους, τοὺς κισσοὺς στασιμένους, τὸν δρόμον ἐλευθερῶν; . .

Ὁ Λάγκας, εὐκίνητος ὡς ἰκτίς, ἔτρεχεν ἐμπρός, μολοντὶ ὁ Τζῶν Κόρτ τῇ συνίστα νὰ μὴ ἀπομακρύνεται. Ἄλλ' ὅταν τὸν ἔχαναν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῶν, ἡ διαπερατικὴ του φωνὴ δὲν ἔπαυεν ἀντηχοῦσα:

—Ἄπὸ ἐδῶ! . . ἀπὸ ἐδῶ! . . ἐφώναζεν ἄρατος.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐβαδίξαν πρὸς αὐτόν, ἀκολουθοῦντες τὰς διόδους, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκολουθήσῃ.

Ὅσάκις ἐπρόκειτο νὰ προσανατολισθῶν ἐν τῇ μέσῃ τῶν πυκνῶν ἐκείνων ὄγκων, τὸ ἐνοτικὸν τοῦ ὁδηγοῦ ἐπενέβαινε ἐπιφελῶς. Ἄλλως τε ὁ ἥλιος ἐλαμπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ἀπὸ τὰς σχισμαθῶν τῶν πρασίνων θάλων, ἦτο δυνατόν νὰ γνωρίσῃν τὴν θέσιν του εἰς τὸν οὐρανόν. Ἦτο Μάρτιος καὶ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ὁ ἥλιος τῆν μεσημβρίαν ἀνέρχεται σχεδὸν μέχρι τοῦ ζηνίθ, τὸ ὅποσον, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ οὐρανοῦ Ἰσημερινοῦ.

Ἐν τούτοις τὰ φυλλώματα ἐγίνοντο τόσο πυκνά, ὥστε ἡμίφως μόνον ἐβασιλεύεν ὑπὸ τὰ ἀπειράριθμα ἐκεῖνα δένδρα. Ἄν ὁ καιρὸς ἦτο συννεφώδης, θὰ εἴρισκοντο σχεδὸν εἰς τὸ σκότος. Καὶ τὴν νύκτα, εἴτε ἀναστρόν εἴτε ἀστερδέσσαν, τὸ σκότος θὰ ἐγίνετο τόσο βαθύ, ὥστε πᾶσα

κυκλοφορία θαπέβαινε ἀδύνατος. Τὸ σχέδιον τοῦ Κάμη ἦτο νὰ σταθμεύσῃν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέχρι τῆς πρωίας, νὰ ἐκλέγῃσιν ἄστυον παρὰ τὴν ρίζαν μεγάλου δένδρου ἂν τυχὸν ἔβρεχε, καὶ νὰ μὴ ἀναπτῶν φωτιάν, παρὰ μόνον ὅσον ἐχρειάζετο ἕως νὰ ψηθῇ τὸ κυνήγιον, τὸ ὅποσον θὰ εἶχον προμηθευθῇ τὸ πρωὶ ἢ τὸ ἀπόγευμα.

Μολοντὶ τὸ δάσος δὲν ἐφαίνετο συγκαθόμενον ὑπὸ ἰθαγενῶν, — καὶ δὲν εἴρηθε οὔτε ἔχθος ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι εἶχον στρατοπεδεύσῃ τὴν παραθουσαν νύκτα, — ἐν τούτοις ἐκρήθη φρανιμώτερον νὰ μὴ προδιῶν τὴν παρουσίαν τῶν διὰ τῆς λάμψεως μεγάλης πυρᾶς. Ἀνθηρακία, κεκρυμμένη ὑπὸ τὴν τέφραν, θὰ ἦρκει διὰ τὸ μαγείρεμα, ἄλλως τε οὐδεὶς φόβος φύγους ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἀφρικανικοῦ κλίματος.

Τὸ κερβάνιον τῶντι εἶχεν ἤδη ὑποφέρῃ ἀπὸ καύσωνα, ὅταν διέσχίζε τὰς πεδιάδας τῆς τροπικῆς ταύτης χώρας. Ἡ θερμοκρασία ἀνήρχετο εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀπεράντου δάσους, τοῦ σκιεροῦ, ὁ Κάμης, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ θὰ ὑπέφερον ὀλιγώτερον, διότι οἱ ἐροι: θὰ ἦσαν εὐνοϊκώτεροι κατὰ τὴν μακρὰν καὶ ἐπίπονον πεζοπορίαν, τὴν ὅποιαν τοῖς ἐπέβαλλον αἱ περιστάσεις. Ἐννοεῖται ὅτι κατὰ τὰς νύκτας, τὰς διατηρούσας τὴν ἡμερικὴν θερμότητα, — ὅταν ὁ καιρὸς δὲν ἦτο ὑγρὸς ἢ βροχερὸς, — ἠδύνατο κάλλιστα νὰ κοιμῶνται εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Ἡ βροχὴ, — ἰδοὺ τί ἐπρεπε νὰ φοβῶνται περισσότερο εἰς τὰς χώρας αὐτὰς, ὅπου ὅλα αἱ ἐποχὰι εἶνε βροχεραὶ.

Ἐπὶ τῆς ἰσημερινῆς ζώνης συναντῶνται οἱ ἐτήσιαί ἄνεμοι, οἱ ὅποιοι ἐξουδετεροῦν ἄλλήλους. Ἐκ τοῦ κλιματολογικοῦ τούτου φαινομένου, προκύπτει ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε ὡς περὶ πλείστον ἡρμῆμος, τὰ δὲ νέφη χύνουν εἰς τοὺς συμπετυκνωμένους ἀτμούς τῶν εἰς ἀτελευτήτους βροχὰς.

Ὅπως δὲποτε, πρὸ μιᾶς ἡδὴ ἑβδομάδος, μετὰ τὴν νέαν σελήνην, ὁ οὐρανὸς διετηρεῖτο αἴθριος, καὶ ἐπειδὴ ὁ δορυφόρος τῆς Γῆς φαίνεται ὅτι ἐξασκεῖ κάποιαν μετεωρολογικὴν ἐπίδρασιν, ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐλπίζουσι ὅτι εἶχον ἐμπρός τῶν ἀκόμη δεκαπέντε ἡμέρας, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἐτάρασεν ἢ πᾶσι τῶν στοιχείων.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους, τὸ ὅποσον κατήρχετο πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ Οὐμπάγκην διὰ κλίσεως ἀνεπαισθήτου, τὸ ἔδαφος δὲν ἦτο βαλτωδές, ὅπως θὰ ἦτο ἀφεύκτως πρὸς τὰ νοτιώτερα. Στερεὸν καὶ συμπαγές, ἐκαλύπτετο παντοῦ ἀπὸ γλόβην ὑψηλὴν καὶ ἀδράν, ἡ ὅποια καθίστα τὴν πορείαν βραδείαν καὶ δυσχερῆ, ὅπου οἱ πόδες τῶν ζώων δὲν τὴν εἶχον πάτηρῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΛΟΣ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

— Ίδές τι σιχαμένο ζῶον! εφώναξαν έξαφνα ἡ Μίς, δεικνύουσα μὲ τὸ δάκτυλον ἕνα σκύλον, ὁ ὁποῖος εἰσώρησεν εἰς τὴν αὐλήν.

Καταλασπωμένοι, ἀνάτριγον, μὲ τὴν γλώσσαν κρεμασμένην ἔξω, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αἰματηρούς, μὲ τοὺς πόδας ξεσχισμένους, τὸ ζῶον αὐτὸ ἦτο κάτι περισσότερο ἀπὸ σιχαμένον, — ἦτο φοβερὸν.

Ἡ Μίς ἐσηκώθη κ' ἐτραβοῦσε τὸν Γκύ, βεβαία ὅτι ὁ σκύλος ἦτο λυσσασμένος.

Ἄλλ' αὐτός, ὡς οἰκείος, διηυθύνετο πρὸς τὸν Γκύ, κινῶν περιχαρῆς τὴν οὐρανόν του.

— Μπα! ἡ Κάνυα! εφώναξεν ὁ Γκύ.

Ἰδὼν ἀμέσως τὸ μικρὸν δέμα, τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ περιλαίμιον τῆς σκύλας, ὁ νέος ἔλυσε τὸ σχοινίον καὶ ἐξεδίπλωσε τὸ τεμάχιον τῆς γούνας.

Ἡ φέτα τοῦ πεπονιοῦ ἐπαρουσιάσθη.

Πρῶτη ἡ Μίς ἀνεκάλυψε τὰς λέξεις, τὰς χαραγμένας ἐπὶ τοῦ πρασίνου φλοιοῦ.

— Ἰδές, Γκύ, εἶπεν ἀσθμαίνουσα, κάτι εἶνε γραμμένον ἐδῶ ἐπάνω.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ Γκύ.

Ἡ καρδία των ἤρχισε νὰ πάλῃ δυνατώτερα... Προησθάνθησαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῶν κορασίων.

Ἐνῶ ἡ Μίς, σκυμμένη ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὠμόν του, κατέτριψε μὲ τὰ μάτια τὸ παράξενον αὐτὸ γράμμα, ὁ Γκύ ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως:

« Ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Λενίττα ἐξηφανίσθησαν. Εἰς τὸ Καινάϊδ, εἰς τὸ μικρὸν δάσος που γνωρίζει ὁ Μπαμποῦ. Ὑποπέτωμαι ὅτι τὰς ἔκλεψεν ὁ Σελέσκος, διὰ νὰ ἐπιτύχη πλούσια λύτρα. »

« Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάγω πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν κορασίων. Ἄλλο καθήκον μὲ καλεῖ ἄλλου. »

« Νὰ ὑπάγετε τὸ γρηγορώτερον εἰς τὸ χωρίον Βατλαπῆ τῆς Ζουλουλάνδης, τὴν πατρίδα τοῦ Σελέσκου, ὅπου κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὠδήγησε τὰς αἰχμαλώτους του. »

« Φρόνησις! »

« Ὁ Μπαμποῦ θὰ σας ὀδηγήσῃ. »

Ἄπὸ τὰς πρώτας λέξεις, ἡ Μίς ἐξερράγη εἰς λυγμούς. Ὁ Χρῆστατος, ὁ Γκύ ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ἐπὶ τινὰς

« Ὁ νέος ἔλυσε τὸ σχοινίον. » (Σελ. 108, στ. α'.)

στιγμὰς ἐκοιτάζοντο, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰ ὁμιλήσουν.

— Ὡ συμφορά! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ἡ Μίς Φλώρου. Τὰ ἔκλεψαν τὰ ἀγαπημένα μου κοριτσάκια!... Πᾶνε! πᾶνε!... Μοῦ τὰ ἐπῆγαν 'ς ἕναν ἀγριότοπο, ὅπου ὁ Θεὸς τοῦ ξεύρει τί θὰ ὑποφέρουν... Καὶ ἔπειτα, μήπως ἤξευρομένην τίποτε βεβαίον;... Ἡ Γουίλελμίνια ὑποπεύεται τὸν Σελέσκον...

Ἄλλὰ τί ἀποδείξεις ἔχει; Καὶ ἂν δέν τα ἐπῆγεν εἰς τὸ Βατλαπῆ; Ποῦ θὰ τα εὐρωμεν;

Ὁ Γκύ ἀπεδίωξε τὴν ἀκελπισίαν, ἡ ὁποία τον κατέλαβε, καὶ εἶπε μὲ σταθερότητα:

Μετ' ὀλίγον, τέσσαρες ἵπποι, οἱ καλλίτεροι τῆς ἐπαύλειος, ἀνεχώρουν ἀπὸ τὸ Ζοννενοστράλε. Ἦτο ὠραία σεληνοφώτιστος ἑσπέρα. Ὁ Γκύ ἐφόρεσεν ἐνδυμασίαν βοερικὴν ὁ Μπαμποῦ ἐτυλίχθη μὲ μακρὸν λευκὸν μανδύαν, ἀπὸ μάλινον ὕφασμα ἡ Μίς, μὲ τὰ συνήθη τῆς φορέματα, ἐτινάσσετο ἐπὶ τοῦ θυμοειδοῦς ἵππου καὶ ἐπιάνετο ἀπὸ τὴν χαίτην του μὲ ὄλην τὴν δύναμιν, διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Ὁ τέταρτος ἵππος ἔφερε μόνον τὸ δέμα. — Θεέ μου! βοήθησέ μας νὰ τοὺς εὐρωμεν! ἐφιθύριζεν ὁ Γκύ, ἀνυψῶν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν κυανοὺν θόλον, τὸν κατώτερον.

— Τέρας! ἔλεγεν ἡ Μίς, καὶ κανεὶς δέν θὰ ἤξευρε πρὸς ποῖον ἀπετείνετο: πρὸς τὸν Σελέσκον, ἢ πρὸς τὸν ἀνυπότακτον ἵππον τῆς.

— Ἐννοια σου, παλῆο-Σελέσκο, καὶ ποῦ θὰ μου πᾶς!... ἠπεῖλει ὁ Μπαμποῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ, ΖΑΦΟΥΡΑΝΑ!

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐπροχώρουν ἑλόνεν κατὰ τῆς Πραιτωρίας. Πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχον διέλθῃ τὰ σύνορα τοῦ ἐλευτέρου Κράτους τῆς Ὁράγγης, ὁ πόλεμος ἐγίνετο εἰς πολλὰ μέρη συγχρόνως.

Εἰς τὴν Νατάλην, οἱ Βόερς εἶχον ἀναγκασθῆ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Λαιδουσίαν.

Τὰ Ἀγγλικά στρατεύματα διχρήθησαν εἰς πολλὰ σώματα. ἕκαστον τῶν ὁποίων ὡς μόνον σκοπὸν εἶχε νὰ εὕρῃ διόδον, διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ βόρεια.

Οἱ Ἀγγλοὶ εἶχον εἰσελθῆ πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Μπλαϊμφοντάϊν, τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ὁράγγης, καὶ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἦσαν κύριοι τῆς Κιμππελεύ.

Κάθε σῶμα λοιπὸν τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἀπετέλει κρῖνον μιᾶς ἀλύσειος, ἡ ὁποία περιεσφιγγε τὰ σύνορα τοῦ Τράνσβααλ ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς.

Ἄνδρες! ἀλλ' ὑποκύπτοντες εἰς τὸν ἀριθμὸν, οἱ Βόερς ὑπεχώρουν πρὸς βορρᾶν, καταπονούντες τοὺς Ἀγγλοὺς δι' ἐπανειλημμένων μαχῶν, καὶ διασκορπιζόμενοι πρὶν ἢ ὁ κρότος τῆς πυρτίδος ἐλύσῃ κατ' αὐτῶν τὰς ἐχθρिकास δυνάμεις.

« Φεύγομεν ἀμέσως μὲ τὸν Μπαμποῦ » « ΓΚΥ ΛΑΚΩΣ »

Ὡς φρόνιμον παιδί, ὁ Γκύ διώρισε

Τὸ ἀμυντικὸν σχέδιον τῶν Βόερς συνίστατο τρῶπον τινὰ εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείσης Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων: « Διὰ νὰ νικήσῃς, διαίρεσε. »

Σκορπιζόμενοι καθ' ἅλας τὰς διευθύνσεις, ἐλλκιοῦν τοὺς ἐχθρούς των εἰς δέκα διάφορα σημεῖα, ἐμάχοντο ὡς λέοντες, ἐνίκων συχνά, ἔπειτα κατέρευγον ὀπισθεν φυσικοῦ τινος ὀχυρώματος, ὁσάκις αἱ ἐχθρικαὶ δυνάμεις ἐγίνοντο πολὺ ἀπειλητικαί.

Οἱ τριακοντακισχίλιοι αὐτοὶ μαχηταί, τοὺς ὁποίους αἱ ἑκατὸν χιλιάδες τῶν Ἀγγλῶν θὰ ἐδικαίειον εἰς μίαν μόνην τακτικὴν μάχην, ἐφρόντιζαν πολὺ νὰπορεύουον τὰς μεγάλας συναντήσεις.

Διηρημένοι, οἱ ἐχθροὶ ἐγίνοντο ὀλιγώτερον ἐπίφοβοι. Ἄλλως τε οἱ Βόερς εἶχον ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν βαθεῖαν γνώσιν τῆς χώρας, ὄλων τῶν μερῶν τὰ ὅποια εἶνε κατάλληλα πρὸς ἀμυναν, πρὸς ἐφοδόν, πρὸς ὑποχώρησιν.

Ὁ Λόρδος Ρόβερτς, ἀρχιστράτηγος τῶν Ἀγγλικῶν δυνάμεων, διηυθύνετο πρὸς τὴν Κροονστατὴν, ὅπου ἐγνώριζεν ὅτι ἐν βοερικὸν ἀπόσπασμα ἔμελλε νὰ ὀχυρωθῇ.

Μετὰ τοῦ Σταίν, τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῆς Ὁράγγης, ὁ Πρόεδρος Κρουγερ καὶ ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ διηυθύνον τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο.

Μία ἡμέρα ἐχώριζε τὸ μικρὸν στρατευμα ἀπὸ τὴν Κροονστατὴν. Ἄλλ' ἡ κορεὶς ὑπῆρξε κοπιώδης ἕνεκα τοῦ θυελλώδους καιροῦ, καὶ οἱ ἀρχηγοί, πρὸς μεγάλην χάραν τῶν στρατιωτῶν των, διέταξαν στάσιν πρὸς διαφυγῆν.

Ἡ περιουχὴ ἦτο ἡρεμος.

Ἀφ' οὗ ἐσβασαν τὴν δίψαν των εἰς τὴν παρακειμένην πηγὴν, οἱ ἄνδρες, ἤσυχαι καὶ εὐθυμοὶ, συνωμίλουν μὲ τὴν πίπαν εἰς τὸ στόμα, μὲ τὸ τουφέκι πλησίον των.

Ἔως νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ δεῖπνον, ὁ πρόεδρος Κρουγερ ὠμίλει οἰκείως μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλον.

Οἱ στρατιῶται συνοστίζοντο πῆρξ τοῦ «Μπάρπα-Παύλου», καὶ ὁ καπνὸς τῶν πιπῶν ἀνεμιγνύετο μὲ τὸν ἀτμὸν τῶν λεβήτων, οἱ ὅποιοι ἐβραζαν ἐκεῖ εἰς τὸ ὑπαιθρον, ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίν των μαγειρισῶν, συζύγων καὶ θυγατέρων τῶν Βόερς.

— Θάρρησον πολὺ νὰ μας πιάσουν! ἔλεγεν ὁ Κρουγερ. Εἰς τὴν Κροονστατὴν θάντισταθῶμεν τοῦλάχιστον τρεῖς ἑβδομάδας. Ἐπειτα θὰ συγκεντρωθῶμεν εἰς τὸ Γιόχανεσβοῦργον καὶ τέλος εἰς τὴν Πραιτωρίαν... Δὲν ἐσθάσατε ἀκόμη εἰς τὴν Πραιτωρίαν, κύριοι Ἀγγλοὶ!... Ἐὰ εἶπε πολλά φωμιά ἕως νὰ το κατωρθώσατε, καὶ πολλοὶ ἄνδρες θὰ σας λείψουν, διότι νὰ, ἐρχεται ἡ ζηρασία που θὰ σας τοὺς σκοτόνῃ ὅπως καὶ τὰ τουφέκια μας!... Ἀπὸ τὴν Πραι-

τωρίαν εἰς τὸ Λιμποπον ὁ δρόμος εἶνε μακρὸς καὶ τραχὺς, καὶ διὰ νὰ μας κυνηγήσῃτε, θὰ φθεῖρετε τὰ πόδια σας εἰς τὰ γόνατα.

Ἐρρόβησε δύο-τρεῖς φορὰς τὴν ἀγαπητὴν του πίπαν, κ' ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ Ροδεσία εἶνε μεγάλη!... Ἐ, ἐκεῖ εἶνε ποῦ δέν θὰ βρῆτε οὔτε σιδηροδρόμους, οὔτε δρόμους ἀμαξήτους. Ὅσον διὰ τὸ ρομπιὲ πού το ἀγχιπᾶτε τόσον, θάναγκασθῆτε νὰ το κόβετε μόνοι σας ἀπὸ τὸ κρέας τῶν θηρίων τῆς ἐρήμου... Οἱ Ἀγγλοὶ εἶνε ἰσχυρότεροι. Εἰμποροῦν νὰ μας πάρουν τὸ Τράνσβααλ ἄλλὰ ἕνα πράγμα δέν θὰ πάρουν ποτε: τὸν βοερικὸν λαόν.

— Ζήτω τὸ Τράνσβααλ! ζήτω ὁ Κρουγερ! εφώναξαν οἱ στρατιῶται.

Ἡ σούπα ἦτο ἑτοιμη.

Οἱ στρατιῶται ἄφισαν τὰς πίπας, ἐπῆραν τὰ χουλιάρια κ' ἐπερικύκλωσαν τοὺς λεβήτας.

Ὁ Κρουγερ, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ζουμπέρ, εἶπε γελῶν:

— Σὰν νὰ μυρῖξῃ εὐμορφα αὐτὴ ἡ σούπα. Ἄς ἐλπίζωμεν, ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ

— Ψεύρετε τί με κάμνει νὰπορῶ, στρατηγέ!

— Ὁχι, κύριε Πρόεδρε ἀγνοῶ.

— Νὰ ἂν ἡ Σελήνη, καθὼς λέγουν, κατοικῆται, πῶς δέν τὴν προσήρησεν ἕως τώρα ὁ Τζῶν Μπούλ;

Οἱ ἀρχηγοὶ ἐξερράγησαν εἰς γέλωτας. Ὁ Ζουμπέρ ἀπεκρίθη:

— Ὁ Τζῶν Μπούλ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ προσαρτήσῃ καὶ τὴν Σελήνην εἰς τὸ Βρετανικὸν Κράτος, τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὀλόκληρος ἡ οἰκουμένη θὰ εἶνε κτησίς ἀγγλική.

Παρὰ τοὺς φόβους τοῦ στρατηγοῦ Ζουμπέρ διὰ τὴν τύχην τῆς σούπας, τὸ δεῖπνον ἐτελείωσε χωρὶς ἐπεισόδιον δυσάρεστον.

Οἱ ἄνδρες, κατάκοποι, ἀπεκοιμήθησαν βαθύτατα, ἐν ᾧ ἡ θύελλα ἐμαινέτο.

Αἱ γυναῖκες ἀνεπαύοντο εἰς τὰ ἀμάξια τῶν νοσοκόμων, οἱ ἀρχηγοὶ μόνον ὑπὸ σκηνῆν, καὶ οἱ ἄνδρες, φύρδην-μύγδην, ὑπὸ τὰ φορητὰ ἀμάξια καὶ τὰ τηλεβόλα.

Οἱ φρουροὶ περιεφέροντο, χωρὶς νὰ τοὺς φοβίζῃ ὁ ἄγριος καιρὸς, αἱ τρομεραὶ ἐκεῖναι βρονταί, ἐκ τῶν ὁποίων πολ- λαὶ εἶχον διάρκειαν τριῶν λεπτῶν.

« Θεέ μου! βοήθησέ μας νὰ τοὺς εὐρωμεν. » (Σελ. 108, στὴλ. γ'.)

δέν θὰ τὴν προσαρτήσουν εἰς τὸν κατώλογον τῶν φαγητῶν των!

— Ἐ, ποῖός το ξερεῖ! ἀπήντησεν ὁ Ζουμπέρ. Ὁποῖος μαγειρεύει τὴ σούπα του σήμερα, δέν εἶνε βέβαιος καὶ ὅτι θὰ τὴν φάγῃ.

— Τότε λοιπὸν ἄς κάμωμεν γρήγορα, εἶπε φαιδρῶς ὁ Κρουγερ, γιατί θὰ ἦταν κρῖμα νὰ στερηθῶμε τέτοια σούπα!

Ἐνῶ οἱ στρατηγοὶ εἰδεινούσαν μὲ τὰ ἴδια φαγητά, τὰ ὅποια ἔτρωγαν καὶ οἱ στρατιῶται, ὁ Κρουγερ εἶπε πρὸς τὸν στρατηγὸν Ζουμπέρ:

Αἱ ἀστραπαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας ἀδιακόπως.

Ἄν οἱ φρουροὶ ἤθελον κυτάξῃ μὲ προσοχὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φονταίν (τῆς πηγῆς) θὰ ἐβλεπαν εἰς τὴν λάμπιν τῶν ἀστραπῶν, ἕνα σῶμα εὐκίνητον, μὲ κυματισμοὺς ἑρπετοῦ, νὰ ὀλισθαίνῃ μεταξὺ τῶν σχοινίων καὶ τῶν ἄλλων ἰσχυῶν ἐκδρουλλίων, εἰς τὰ ὅποια τὸ νερὸν δειδεε τόσον δρασερότητα ὅσην ἤθελαν διὰ νάντεύουον εἰς τὸν φλογοερὸν ἦλιον τοῦ Μαρτίου.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΘΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΥΑΝΗΣ ΛΙΜΝΗΣ (Τέλος - Ίδε σελ. 99.)

— Θά σε υπάγω όπου θέλεις, εἶπεν ὁ Οὔγος. Ἐν δὲν πᾶσα εἰς τὸν δρόμον, θάποθάνεις εἰς τὴν φωλεάν σου.

Ἐπῆρε τὸν ἀστὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἤρχισε νὰ καταβαίνη μαζί του τὸν βράχον. Μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὴν παιδιάδα.

Ἀμέσως ἐξεκίνησε, διευθυνόμενος πρὸς τὸ ὑψηλὸν βουνόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχεν ἡ φωλεά.

Οἱ δύο ἀετιδεῖς κατέβησαν μετ' ὀλίγον, καὶ τὸν συνάδυσαν εἰς τὸν δρόμον του ἀπὸ τὸσφ πλησίον, ὥστε τὸν εὗρξαν μετὰ τὰς πέτρουγὰς των.

Ἐσταμάτησαν νὰ διακυβερεύσουν ὑπὸ τὰς ὑψηλὰς περὶδασ· οἱ ἀετιδεῖς ἐκοιμήθησαν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βράχου, ἐκεῖ πλησίον.

Μόλις ἐρεξεν ἡ ἡμέρα, ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀετὸς εἶπεν:

— Ἄς ἀναχωρήσωμεν. Αἰσθάνομαι ὅτι ἐξασθενοῦν αἱ δυνάμεις μου, καὶ ἡ φωλεά εἶνε ἀκόμη μακρὰν.

Ἐξήκολούθησαν τὴν ἀνάβασιν.

Τὸ μονοπάτι ἦτο προετοιμασμένον ἀπὸ τοὺς βοσκούς, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ὅλον τὸ θέρος εἰς τὰ ὑψηλὰ ὄρηπείδια, καὶ ἕως ἐδῶ ἐπροχώρησαν χωρὶς πολὺν κόπον. Ἄλλ' ἀπεναντίας ἡ ἀνάβασις παρουσίαζε πολλοὺς κόπους καὶ κινδύνους, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζαν τὴν κορυφὴν.

Ὁ γέρον ἀετὸς ἐνεθάρρυνε τὸν Οὔγον, καὶ οἱ ἀετιδεῖς ἐπετοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, διὰ τὰ του δαίχνουν ἀπὸ τοῦ ἐπρεπε νὰ περνᾷ.

Ἄλλ' ἤλθε στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ παιδίον, κατακουρασμένον, ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὴν πορείαν του.

Εἶδε μίαν μεγάλην πέτραν καὶ ἐκάθισεν. Ὁ ἀετὸς τὸν ἐκύτταξε μετ' ἀγωνίαν. — Δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ φθάσῃς ἕως τὸ τέλος; ἠρώτησε τὸ περιλυτον βλέμμα του.

— Θάρρος καὶ θέλησιν ἔχω, ἡ δύναμις ὅμως μοῦ λείπει, ἀπήντησεν ὁ Οὔγος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐννοήσῃ. Ἴσως ἂν ἀναπαυθῶ ὀλίγον.

— Περιμένω, εἶπεν ὁ ἀετὸς.

Οἱ δύο ἀετιδεῖς ἀνυψώθησαν ἕως τὰ σύνεφα. Ἐξάφνα ὁ πρῶτος ἐπέπεσε κατὰ τινος μικροῦ ζώου, τὸ συνέτριψε μετὰ πόδας του, καὶ ἔλθον ἀπέθεσε τὰ αἱματοσταγῆ του μελὴ ἐνώπιον τοῦ γέροντος ἀετοῦ, ἐξηπλωμένον εἰς τὸν ἥλιον.

Ὁ δευτερος ἀετιδεὺς ἐνεφανίσθη κρατῶν κλάδον, φορτωμένον ἀπὸ ἀγνώστους καρπούς, τὸν ὁποῖον ἀφῆκε νὰ πᾶσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Οὔγου.

— Εἰμπορεῖς νὰ φάγῃς ἀκόμῃ, εἶπεν ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀετὸς. Οἱ βοσκοὶ τρελλαινούνται δι' αὐτοὺς τοὺς καρπούς.

Τρώγων τὰ προσφερόμενα, ὁ Οὔγος κατεβίβασε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν πεδιάδα. Ὁ βόλος δὲν τῷ ἐφαίνετο μεγαλύτερος ἀπὸ καρδί. Καὶ ἕξαφνα διέκρινε κάτι σὰν μυρμηκία· τὰ ὁποῖα ἐκινουῦντο τριγύρω. Ἀναγνώρισε τοὺς φίλους του ἡ ἀπουσία του βεβαίως τοὺς εἶχεν ἀνησυχία.

Μίαν στιγμὴν μάλιστα, αἶ φωναί των, ἐνωθεῖσαι εἰς μίαν κραυγὴν, τῷ ἔστειλαν ἕως ἐκεῖ ἐπάνω τὸ ὄνομά του. Ὁ Ρίζος ἀνέβη μερικὰ σκαλοπάτια. Ἐφώναξαν ἀκόμῃ, καὶ ἔπειτα ἐγύρισαν ὀπίσω.

Ὁ ἀετὸς ἀνεστῆναξ.

— Ναί, εἶνε ὧρα, εἶπεν ὁ Οὔγος. Ἐμπρός.

Καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν ἀνάβασιν, ἡ ὁποία ἐγίνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπικίνδυνος. Εἰς κάθε βήμα, τὸ παιδίον ἠναγκάζετο νὰποθέτῃ τὸ φορτίον του διὰ νὰ ξεκουράζεται.

Τέλος πάντων, πρὸς τὸ ἐσπέρας, ἀφοῦ ἐπέρασε φοβερούς κρημνοὺς καὶ ἐκινδύνους νὰ πᾶσῃ, πολλαίσι, ὁ Οὔγος κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν φωλεάν.

Ἦτο σωρὸς κλάδων συμπλεγμένων, κ' ἐπεστρομμένων μετ' ὀλίγον μαλλίων καὶ ὀλίγα πτερά. Ἀπέθεσεν ἐκεῖ τὸν ἀστὸν, ὁ ὁποῖος ἐξηπλώθη, ἀνορθώσας μόνον τὸν λαϊμόν, διὰ νὰ ἴδῃ τελευταίον φορὰν τὸν δύοντα ἥλιον. Ἐπειτα, στραφεὶς πρὸς τὸν Οὔγον:

— Νὰ εἶσαι εὐλογημένος ἀπὸ Ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἐχάρησε καὶ εἰς τοὺς δύο μας τὴν ζωὴν, εἶπε, καὶ ἔλα ἐδῶ νὰ λάβῃς τὴν ἀμοιβὴν τῆς καλωσύνης σου. Κύτταξε ὀπίσω ἀπὸ τὴν φωλεάν του.

Τὸ παιδίον ὑπέκουσε. Τότε εἶδε μίαν λίμνην θαυμασίου κυανοῦ χρώματος, τῆς ὁποίας τὸ νερόν, ἀτάραχον καὶ λεῖον ὡς κάτοπτρον, ἐφαίνετο κοιμώμενον εἰς τὴν ἀγκάλην τῶν ὑψηλῶν βράχων, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζον τὰς ὄχθας τῆς.

Ἐξάφνα ὁ Οὔγος ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπληξείως. Ἐβλεπεν ἐκεῖ μέσα τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλ' ὅχι ὅπως καθρεπίζεται κανεὶς συνήθως εἰς τὸ νερόν... Τὸν ἔβλεπε μεγαλύτερον, τὸν ἔβλεπε μὴ ἀγαλῶν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, νὰ βαδίζῃ εἰς τὴν ζωὴν, νὰ φθάσῃ εἰς ἕνα σκοπόν, ὁ ὁποῖος ἐκοιμάτο ἀκόμῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του τόσο βαθειά, ὥστε μέλις τὸν ὑπέπτευε κ' ἐκεῖνος.

— Ἐχεις τὴν φυσικὴν κλίσιν καὶ τὰ ναγκαῖα προτερήματα διὰ νὰ γίνῃς ἐξερευνητῆς, εἶπεν ὁ ἀετὸς. Δι' αὐτὸ σε προὐρσιαν ὁ Θεὸς καὶ δι' αὐτὸ σε ἐπρωρίζω. Τοῦτο κἀμὲν δι' ὅλα του τὰ τέκνα. Ὁ προορισμὸς σὲς ὅμως δὲν ἐκπληροῦται, παρὰ μόνον ὅταν ἡ θέλησίς σὲς εἶνε σύμφωνος μετὰ τὴν ἰδικὴν Του. Δὲν ἐγεννήθητε δούλοι· εἶσθε ἐλεύθεροὶ. Εἶσθε κύριοι νὰκολουθητε τὸν δρόμον σας ἢ νὰ ἐκλέξετε ἄλλον, ἢ νὰ πλανηθῆτε ἀσκοπίως εἰς διαφόρους δρόμους, ἢ νὰρ-

νηθῆτε κάθε προσπάθειαν καὶ νὰ καταπιλώσαστε τὸ μεγαλεῖόν σας εἰς τὸν βόρρον τῆς ὀκνηρίας... Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ κάμετε νὰ βλαστήσῃ ἐντὸς σας τὸ διπλοῦν ἐκεῖνο φυτόν, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐν στέλεχος ονομάζεται *θέλησις*, τὸ δὲ ἄλλο *ἐπιμονή*, καὶ τοῦ ὁποῖου ὁ σπέρμας ὑπάρχει ἐντὸς σας. Σὲ ἠγάπησα, Οὔγε, διότι ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη εἶδα τόσους ἀνθρώπους, ἐνόησα ὅτι εἶσαι ἱκανὸς νὰ καλλιεργήσῃς τὴν θέλησίν σου μετὰ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου σου καὶ μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς σου. Κύτταξε τὴν κυανὴν λίμνην... τί βλέπεις;

— Βλέπω τὸν ἑαυτὸν μου... Βαδίζω εἰς χώραν ἀγνωστον... τὸ ἐδαφὸς εἶνε φλογερὸν... διασχίζω μίαν ἀμυθθὴ ἔρημον... Ὄ! κατέπεσα ὡς διὰ νὰποθάνω... Ἄλλὰ νὰ, σηκώνομαι πάλιν καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον μου... Φθάνω εἰς μίαν ὄσιν... Ἴδου καὶ ἄλλοι ἀνθρώποι... ὁδοιποροῦμεν μαζί... Ἄ, ἐκεῖ-πέρα, μακρύτερα, τὰ μαλλιά μου ἄσπρισαν, ἀλλά... ἡ πόλις τὴν ὁποίαν κατοικῶ, εἶνε ἰδική μου, ἐγὼ τὴν ἴδρυσά... Τὴν ἐχάρησα εἰς τὴν πατρίδα μου. Καὶ τριγύρω εἰς τὴν πόλιν εἶνε ἀγροὶ καλλιεργημένοι, καὶ τὸν μέγαν ποταμόν, ὁ ὁποῖος ρεεῖ ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς, διασχίζουν πλοῖα... Πῶσα πλοῦτή μεταφέρουν!... Ἐπ' αὐτῶν βλέπω Ἕλληνας καὶ ξένους: εἶνε οἱ αὐτόχθονες... Συνομιλοῦν ἀδελφικῶς, ἀγαπῶνται... Κι ἐγὼ, ὦ, πόσους ἔχω φίλους! Ἄλλὰ διατί, ἀετὲ, δὲν βλέπω μεταξὺ αὐτῶν κανένα ἀπὸ τοὺς παιδικούς μου συντρόφους;

— Ἄλλοιμον! — Ἦ κἀμὲνον αὐτοὶ; — Θελεῖς νὰ μάθῃς; — Βεβαίως. — Κύτταξε.

Ἐκυψε πάλιν ὁ Οὔγος κ' ἐκύτταξε τὸ κυανοῦν ὕδωρ τῆς λίμνης' ἔπειτα ἀνεστῆναξ περιλυτός:

— Ὄ, τί δυστυχία!... Ὁ Ρίζος, ὁ προικισμένος μετ' ὅσσην ἀνδρείαν, ὁ γεννηθεὶς διὰ νὰ διευθύνῃ στρατεύματα καὶ νὰ ἐπιτελῇ ἀθλοὺς... σταματᾷ, ὁπισθοχωρεῖ... καὶ τὸ μέλλον αὐτοῦ... δὲν το φθάνει! Ἄλλος δρόμος ἀνοίγεται ἐνώπιόν του, ἀλλ' ἀφῆκεν ἀκαλλιεργητὸν τὴν θέλησίν του, καὶ ἰδού ἡ ἐπιμονὴ του ἐξατμίζεται καὶ ἀποθνήσκει... Μένει ἀγνωστος μέσα εἰς τὸ πλῆθος ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους ἔπρεπε νὰ διευθύνῃ, καὶ ὑποτάσσεται εἰς ἄλλον ἀρχηγόν, τὸν ὁποῖον ἐξελεξάν αὐτοί. Ὄ, πόσον δυσανασχετᾷ, πόσον εἶνε ἀνήσυχος!

— Ἄνησυχος, ὅπως κάθε ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον του, εἶπεν ὁ ἀετὸς.

— Καὶ γίνεται κακός, φθονερὸς, ζηλότυπος... Ποῖον θὰ εἶνε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του;

— Ὁποῖον τὸ προητόμασε αὐτός. — Καὶ οἱ ἄλλοι; ἠρώτησεν ὁ Οὔγος μετὰ δακρυσμένους ὀφθαλμούς.

Ἡ τυχὴ των δὲν διέφερεν ἀπὸ τὴν τυχὴν τοῦ Ρίζου.

Ὁ Ἀλέξιος καὶ ὁ Ρόχκος ἀγωνίζονται εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἀποθαρρύνονται ταχέως ἐνώπιον τῶν ἀναπορεύτων ἐμποδίων. Ὁ Εὐτόχιος, ὁ γλυκύς καὶ εὐαίσθητος Εὐτόχιος, ἡ ποιητικὴ αὐτῆς ψυχῆ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ κατανικήσῃ οὔτε τὸ ψῦχος, οὔτε τὴν πείναν... Σύρει τὴν ζωὴν του, γεμάτος πικρίαν καὶ ἀγοστήτησιν. Ἡ ἰδιοφροσίτα του, σχεδὸν μεγαλοφροῖτα, μαραινέται καὶ θνήσκει... Εἰς τὸ πεδῖον ἐκείνῳ, ἔπου ὄλοι οἱ ποιητῆται ἔχουν τὴν θέσιν των, ὁ δρόμος του μένει κενός... — Ὄ, ἐφώναξεν ὁ Οὔγος, θὰ τοῖς εἴπω τί κἀμὲνον, πῶς βαδίζου, μὴ καλλιεργούντας τὴν θέλησίν των μετὰ κάθε θυσίαν! — Ὅχι, διότι θὰ τοὺς βλάψῃς. Κἀμνε τοὺς ἀδυνατοὺς, τοὺς δειλοὺς, τοὺς ὀκνηροὺς, νὰ πιστεῦσουν ὅτι εἶνε ἱκανοὶ διὰ κάτι. *Μ ἡ ἀ π ο θ ἄ ρ ρ ὕ ν η ς π ο τ ἔ κ α ν ἔ ν α*. Μάθε ὅτι τὸ παραδέχῃμα εἶνε ἡ καλλίτερη διδασκαλία. Πρόσβισε εἰς αὐτὸ τὴν καλωσύνην, καὶ ἕκαμες ὅτι ὁ φείλεις, ὅτι δύνασαι ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν σου. *Χαίρε, παιδίον, χαίρε θεμελιωτὰ πόλεων... καὶ ἀκολούθησε τὸν δρόμον σου. Οἱ ἰσχυροὶ προάγουσιν τὴν ἀνθρωπότητα!* Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἀφίσσας εἰς τὸν ὄριζόντα τὴν μακρὰν αὐρὰν τῆς βασιλικῆς του πορφύρας. Ὁ ἀετὸς ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούςς του ἐξέπνευσεν.

Οἱ δύο ἀετιδεῖς ἐκύτταξαν ἐπ' ὀλίγον τὸ πτώμα του, καὶ ἔπειτα περιστοιχίσαντες τὸν Οὔγον, τὸν ἐπανέφεραν εἰς τὴν παιδιάδα.

Μεταγγολικός, συλλογιζόμενος τὸ μέλλον τῶν δυστυχῶν του φίλων, ὁ Οὔγος ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Καὶ ὅταν τοὺς εἶδε πάλιν ἡ καρδία του ἐλυπήθη, ἀλλ' ἡ θέλησίς του ἐπέβραλεν ἰσχυρότερα καὶ ἐψιθύρισε:

— Θά τοὺς σώσω!...

Ἡ κυανὴ λίμνη... ὑπάρχει ἐντὸς μας... Θά μας ὀμιλήσῃ τὴν γλῶσσαν τοῦ αἰετοῦ, ἐὰν τὴν ἐρωτήσωμεν... Ναί, ἕκαστος φέρει ἐντὸς του τὸν προορισμόν του, καὶ θὰ ἠμποροῦσε πάντοτε νὰ τὸν μάθῃ, ἂν ἐξήταξε σιγᾶ τὰ μυστηριώδη βάθη, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρχον αὐτῇ ἐντὸς τῆς Πληροφορίας, μετὰ τὰς ὁποίας γελοῦν ὄλοι, ὅταν εἶνε εὐφρεῖς καὶ ἀστείαι.

Θεσσαλικὸν Μενεξεδάκι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγερῖνω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαίου. Δι' ἐπιτάσεως σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ *πρῶτον*.

Σὲ *περίαια κει πέρα βοσκὰς μετὰ φλογέρα βοσκαῖε τὰ ρίδια μετὰ χίλια παιχνίδια.*

Χαριτωμένη ἡ φωτογραφία σου, Παπαρόνα τῆς Πεντέλης, μετὰ τὴν στολὴν τῶν Ἄλπειων, ἀλλὰ πῶσον χαριτωμένη ἡ ἐπιστολή σου [ΕΕΕ] εἰς τὴν ὁποίαν μου περιγράφεις τὰ θαυμάσια ποῦ βλέπεις εἰς τὴν Γερμανίαν. Χαίρω πολὺ ποῦ με ἐνθουσιασά, ἀπὸ τόσο μακρὰν καὶ ἀπὸ τόσο εὐτυχῶν αὐτὸ σημαίνει ὅτι μάγανὰς τόσο, ὅπως σε ἀγαπῶ κ' ἐγὼ. Φίλησέ μου τὰ ἀδελφάκια καὶ εἶπέ τα ὅτι τα εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς φράσεις κάρτας. Τὰ σέβη μου εἰς τὴν καλὴν μητέρα. Εἰς τὸ Ἄδριον Βραβῖον, Ἀδρια τῆς Κερκύρας, ἡ Εὐφημος Μνεὶα δὲν λογαριάζεται. Τὸ ἥσυρον ἐπὶ τὰ ἔγγραφον ἡ *Λιγοσασκεπὴ Λίθη*, ἃν ἐθροισθῶν τὴν πληροφορίαν μου ἀλλὰ μόνον αὐτῇ ἐγὼ δὲ προτιμῶ τὰς Πληροφορίας, μετὰ τὰς ὁποίας γελοῦν ὄλοι, ὅταν εἶνε εὐφρεῖς καὶ ἀστείαι.

Θεσσαλικὸν Μενεξεδάκι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγερῖνω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιῦ. Δι' ἐπιτάσεως σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ *πρῶτον*.

Σὲ *εὐχαριστῶ, Γαλιάρτρα [Ε]*, διὰ τὰς ἐνεργείας σου, τὰς ὁποίας μετὰ τόσο ἐνθουσιάζω καὶ εὐγνωστῶν μου περιγράφεις. Ἀληθινὸν κελὶ δὴμα ἡ ἐπιστολή σου. Ἐμαθα ὅμως, ὅτι μέλις ἤκουσες ὅτι ἔχεις εὐσημον, ἀρπάζεις μετὰ τὴν βίαν τὸ φύλλον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ἀδελφῆς σου, ὥστε ὀλίγον ἔλαψαι νὰ τὸ ἐσχίσῃς. Τὰ ἴδια θὰ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ — Εἶδες τὸν Γίγαντα, Τοτῆ; Ὁ Τὸς ψευδόμενος:—Τὸν εἶδα. — Καὶ πόσο ψλὸς ἦτο; Ὁ Τὸς σκεπτόμενος:—Ἀπὸ τὰ πόδια ἕως τὸ κεφάλι.

ΔΙΑΔΟΧΗ ΤΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ

Μετὰ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν, Ἀδαθῆρον Ρόδοσ [ΕΕ], ἀνέγνωσα εὐς περὶ τῆς πατρίδος σου Ρόδου πληροφορίας. Εὐρηστάτα ἀπήτησες εἰς τὴν Δεσποινίδα ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐκρινε κἀλὸν νὰ σου στείλῃ Δελτάριον εἰς γαλλικὴν... ἀνορθόγραφον. Βεβαίως δὲν εἶνε συνδρομητῆρά μου, διότι αἱ φίλαι μου γράφουν πάντοτε ἑλληνικά, τὰ δὲ γαλλικά μόνον ἐν ἀνάγκῃ καὶ σπαν γνωρίζουν τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν ἐπιτέλειαν.

Παλαί τὸ ταχυδρομῖον τῆς πόλεως σας. Πρόδικε Διέ, ἂν λαμβάνῃς ἀργότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλοις τὸ φύλλον ἐπιτὸ πρῶτον μου, ἔκων τῶν συνδρομητῶν τὰ φύλλα παραδίδονται εἰς τὸ ἰδιὸν Ταχυδρομῖον τῆς Παρασκευῆς ὅλα μαζί. Μὰ εἶνε δυνατόν νὰ στέλλω τὰ μετὰ φύλλα τῆς Κίου σήμερον καὶ τὰ ἄλλα μισὰ ἀδριον;

Τὸ ἔκρον παιδίον, τὸ ἐπὶ βρετάν ἐγγραφέν ὑπὸ τοῦ ἀΣυναιτηρισμοῦ Ἐπιμένῃς μου γράφει ἐπὶ ἐλασθε παρὰ τῆς φίλης μου Ἐδας *Πεστομαλιτζόγλου* 1 μαζεῖτε (pp 4 1/2) καὶ παρακαλεῖ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Συναυτηρισμοῦ νὰ τῷ στείλουν τὸ ὑπόλοιπον (pp. 3 1/2) διὰ νὰνανεύσῃ καὶ φέτος τὴν συνδρομὴν του.

Κυκνειον Ἄσμα [ΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο φράσεις ἐπιστολάς σου. Μαῦ ἤρесе πολὺ ἡ περιγραφή τῶν ὀρετῶν τῆς 25 Μαρτίου, καὶ μετὰ ἀσκήσασα τὸ ἐπιπέδιον τοῦ καθηγητοῦ σας, ὁ ὁποῖός σας εἶπεν ὅτι τὰ μαθηματικά ὠφελοῦν εἰς τὴν διαπλάσιν ἐν γένει καὶ οἰς ἐνομοίωσας ὅτι πρόκειται περὶ ἐμοῦ. Ἄλλὰ καλὰ λέγεις καὶ εἰς τὴν ἀδύπλευσιν ὠφελοῦν τὰ μαθηματικά, διὰ τὴν λύσιν μερικῶν Ἀσκήσεων.

Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης, ἔστειλα ταχυδρομικῶς εἰς τὸν Θεαγένην τὸ θαυμαστόν χρυσοῦν βιβλίον ποῦ του ἔχρησε ὡς βραβῖον Μικρῶν Μυστικῶν. Πῶσον θὰ χαρῆ ὅταν θὰ λάθῃ τόσον ὄρατον ὄρατον! Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρесе πολὺ [ΕΕ] διὰ τὰς ἀκρίβεις, τὰς ὁποίας σοῦ ἐνεπνευσεν ἡ 25 Μαρτίου.

Καὶ ἡ ἰδική σου, *Γαπειρόν Γασημί* [ΕΕ] εὐφρατος καὶ ἀφαιρέτικῆ. Χαίρω διότι οἱ φίλοι μου ἔχουν τόσο εὐγενὴ πατριωτικὰ αἰσθητικά.

Κορινθιακὸν Κῆμα, ἀπὸ τὰ ποιηματαίκα ποῦ μου ἔστειλες μοῦ ἤρесе καλλίτερα αὐτὸ τὸ τα-
πρῶτον :

Σὰ *περίαια κει πέρα βοσκὰς μετὰ φλογέρα βοσκαῖε τὰ ρίδια μετὰ χίλια παιχνίδια.*

Χαριτωμένη ἡ φωτογραφία σου, Παπαρόνα τῆς Πεντέλης, μετὰ τὴν στολὴν τῶν Ἄλπειων, ἀλλὰ πῶσον χαριτωμένη ἡ ἐπιστολή σου [ΕΕΕ] εἰς τὴν ὁποίαν μου περιγράφεις τὰ θαυμάσια ποῦ βλέπεις εἰς τὴν Γερμανίαν. Χαίρω πολὺ ποῦ με ἐνθουσιασά, ἀπὸ τόσο μακρὰν καὶ ἀπὸ τόσο εὐτυχῶν αὐτὸ σημαίνει ὅτι μάγανὰς τόσο, ὅπως σε ἀγαπῶ κ' ἐγὼ. Φίλησέ μου τὰ ἀδελφάκια καὶ εἶπέ τα ὅτι τα εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς φράσεις κάρτας. Τὰ σέβη μου εἰς τὴν καλὴν μητέρα. Εἰς τὸ Ἄδριον Βραβῖον, Ἀδρια τῆς Κερκύρας, ἡ Εὐφημος Μνεὶα δὲν λογαριάζεται. Τὸ ἥσυρον ἐπὶ τὰ ἔγγραφον ἡ *Λιγοσασκεπὴ Λίθη*, ἃν ἐθροισθῶν τὴν πληροφορίαν μου ἀλλὰ μόνον αὐτῇ ἐγὼ δὲ προτιμῶ τὰς Πληροφορίας, μετὰ τὰς ὁποίας γελοῦν ὄλοι, ὅταν εἶνε εὐφρεῖς καὶ ἀστείαι.

Θεσσαλικὸν Μενεξεδάκι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγερῖνω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιῦ. Δι' ἐπιτάσεως σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ *πρῶτον*.

ἕως καὶ τώρα;— Ἐν τούτοις φίλησέ μου τὸν Θεσσαλικὸν Τακινθον.
Σὲ παραπέμνω, *Εἰκοστὴ Διῶν*, εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν πρὸς τὸν *Πρόδικον τὸν Ἰστον*. Φύλλα τῶν ἐτῶν 1898-99 καὶ 1900 εἰμπορεῖ νὰ προμηθεύσῃς ἐκ τοῦ Γραφείου μου πρὸς 15 λεπτά ἕκαστον.

Σούργα-Φέρτα, (NN) ἔστειλα διὰ ἐξήτησε, ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ *ἑξέλετα*, διότι ἦτο τὸ ἀστεϊότερον ἀπὸ ὅλα, καὶ νὰ ἰδῇς διὰ θάρρησιν πολὺ εἰς τὸν κύκλον μας.

Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σου ἀπήτησῃ, *Βὲν Ζὼν*; Ἐκτός ἂν παρέπεσον ἡ ἐπιστολή σου. Ἡ φωτογραφία πῶς κηγαίνει; Ἐμαδες; Μὲ χαρὰν μοῦ θὰ ἴδῃ τὰ πρῶτα σου δοκίμια. Ἄδρα τοῦ *Πηλίου*, σὺ πρότην ἔδειξες νὰ στείλῃς τετράδιον πρὸς τὴν *Κωπηλάτιδα Κύνθω*, καὶ τότε τῆς γράφεις τὸ ὄνομά σου καὶ τὴν διεύθυνσιν σου, θὰ σοὺ τῷ γράφῃ κ' ἐκείνη καὶ θὰ γωρασθῆτε. Τὸ *κλήμα* ὅπως τὸ ἔχεις γραμμῆνον, σημαίνει στυδὸν ἀμπελοῦ· τὸ ἄλλο ποῦ θέλεις γράφασαι *κλίμα*.

Μὲ ὅλον τὸ ἐνθουσιάζω, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐμπνέει ἡ πρὸς σε ἀγάπη, *Ἰτέα*, θὰ ἴδῃ τὰ φιλολογικὰ σου δοκίμια καὶ θὰ σοὺ εἴπω τὴν περὶ αὐτῶν γνώμη μου. Σοῦ λέγω ὅμως ἐκ τῶν προτέρων, — κρινέουσα ἐκ τῆς ἡλικίας σου, — ὅτι εἶνε σφραδῶν ἀδύνατον νὰ εἶνε ἄξια δημοσιεύσεως. Βεβαίως δὲν θὰ ἔχουν ἄδικον ὄρατον σοῦ τα ἐπήνεσαν, διότι θὰ εἶνε προτόλαια εὐελεπία, — δὲν ἀμφιβάλλω, — θὰ προσημαίνω ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γράφῃς λαμπρά καὶ θὰ διακοιμήσῃς. Πίστειςσε ὅμως, ἔπειτα ἔλθῃ αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, *δὲν σε συμμέρει* νὰ δημοσιεύσῃς τίποτε, τὸ παραμικρὸν, διότι θὰ τὸ ἔβλεπον καὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν σε ἀγαποῦν ὅσον ἐγὼ.

Ἐγερῖνους τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρῆς εἰς

κράτος δέχεται ευχάριστα την υπό της Φιλομοσύνης Νεανίδος προταθείσαν Ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιτολήν της. — Ἡ Μικρὰ Ἀνθοδέσμη ἀσπάζεται τὴν Γλυκεῖαν Καρδίαν, καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἐτελείωσαν ἐγκύριος ἡ πανταύτως τοῦ ὑπαρχοῦ. — Ὁ Βδελτικὸς Ἀλέξιος χαιρετᾷ τὸν Ἐπιτακτέγγαρον Σάμιον. — Ὁ Θεσσαλικὸς Ἰάκωβος ἀσπάζεται τὸ Κρητικὸν Κόστανον καὶ ἐπιθυμῇ νὰ το γυρίσῃ. — Ὁ Κρόκυλος ἀντασπάζεται τὸν Κελτικὸν καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν του δι' ἐπιστολήν. — Ὁ Ἐπιτακτέγγαρος Σάμιος ἀντικαίρειται τὸν Ἀποδοσθέντα Παράδεισον, τὸν ὁποῖον γυναικὲς καὶ τὴν Μαύρην Μάσκην. — τὸ Ἄγγρον Μερεξεδάκι ἀσπάζεται τὸ Χρυσὸν Πειραϊκόν καὶ το πληροφρεῖ ὅτι θὰ το ἐπισκέπεται κάθ' Κυριακὴν, νὰ ἔχῃ δὲ καὶ μίαν κιθάραν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: Ὁ Ἄγγελος τῆς Βενετίας μὲ τὴν Περδοθαῖν Καρδίαν, Σιωπηλὴν Νόκτα, Γλυκὴ Ὀρειοτῶν, Χαμηλὴν Εὐνυχίαν καὶ Μόνωσιν. — Ἡ Ἀνεμώνη τῶν Πατησίων μὲ τὸν Ροδίον Δόκιμον, Θεὰν τῆς Γεωργίας καὶ Λαρυσασιεφῆ Ναυαγόρον. — Ἡ Ἀμαρυλλίς μὲ τὴν Γλυκὴν Ὀνον, Ἰδιουκὴν Γλυκίαν καὶ Ἐξήριστον Ναπολέοντα. — Ὁ Ἀρκαδικὸς Ἡλῖος μὲ τὴν Μικροῦλαν Πατριναίαν Ἰπερήφωγην Ἑλληνίδα, Νέμον καὶ Ζιζάνιον Γουρασίον. — Ἡ Χρηστὴ Πρωτὰ μὲ τὸν Βέν-Ζώνη, Κόμα τοῦ Δονάβεως καὶ Ἄνθος τῆς Κερκύρας. — τὸ Χρυσὸν Φαράκι μὲ τὴν Πειραϊκὴν Νόκτα, Φάρον τῆς Μυκόνου καὶ Ἄνθος τῆς Κερκύρας. — Ἡ Ὀμιχλὴ μὲ τὴν Ἀμαρυλλίδα, Γλυκὴν Ὀνον, Ρομανικὴν Σημιαίαν, Ἰσπιδίαν τῆς Ὀμιχλῆς καὶ Αἰθέρα. — Ὁ Παμφυλικὸς Κόλλπος μὲ τὸν Κόλλον τῆς Ἀταλαίας, Ἰπερήφωγην Ἰπτάειαν καὶ Ἑλληνικὴν Ψυχὴν. — Ὁ Νέος Ναυτης μὲ τὸ Κρητικὸν Κασσανίον, Μέλλουσαν Καλόγγραν, Ἀμβρακιοῦδα Ἀθῆναι καὶ Δρόσον τῆς Ἐρμίου. — Ἡ Κυριζιόνουα Θάλασσα μὲ τὸν Ἀνατέλλοντα Ἀστέρα, Ροδίον Δόκιμον, Μέμφριδα, Γαλιτικὴν Σημιαίαν καὶ Ὀρειοπόδον Ψυχὴν. — Ὁ Μαῦρος Ἰσπιδίης μὲ τὴν Ἀγαπημένην Ἀδελφοῦλαν. — Ἡ Αὔρα τῆς Κερκύρας μὲ τὴν Νήσον τῶν Φαίλων, Φρούριον τῆς Κερκύρας καὶ Ποτικιοῦτση Κερκύρας. — Ἡ Ἀσκητὴ τῆς Κασσιόλης μὲ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἀγάσης, Μαργαριτοφόρον, Ναυτοπόνην τῆς Κρανίης, Ἐλιποδόρον καὶ Κάλυκα Ρόδου. — Ἡ Φαιδιόνη μὲ τὴν Μόνωσιν, Παιροστρίαν, Μικρὰν Βιομύστριαν, Κάλυκα Ρόδου καὶ Στραβοῦλο. — Ἡ Μόνωσις μὲ τὴν Μελαγνίδα, Κόρην τοῦ Στραβιδάου, Κόρην τῶν Ἀλπεων, Δρόσον τῆς Ἐρμίου καὶ Ἀθάρα Καρδίαν. — τὸ Κύνειον Ἄσμα μὲ τὸ Ἄνθος τοῦ Μαΐου, Ἄσμα Νησιόνης καὶ Τρομοσθῆρον Ἀστέρι.

* Ἀπὸ ἐνα γλυκὸ φιλικὸν στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀθάρα Καρδίαν (ἔχει ὑπεμονὴν, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ σχηματισθῇ καὶ σὺ ὠραϊκώτατον Δεῦμα Μ. Μυστικῶν.) Καλοθρεμμένον Γάρον (ἔσσεια). Ἱπερωτὴν Ταξειδιώτιδα (χαίρω πού ἔγενες καλά: αἱ ἐπιστολαὶ σου μ' ἐνδιαφέρουν πολὺ καὶ μου κέρνεις εὐχαριστίας δι' αἰτίας μου γράψεις.) Σιωπηλὴν Νόκτα (μυρίαὶς εὐχαριστίας διὰ τὰς ὠρὰς εὐχὰς: τὰ τετραδία σου ἐνεκρίθησαν, δὲν εἶσαι σὺ διὰ τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, ὁ ὁποῖος: σὲ τρομάζει ὅσον ἡ λαμνητόμος.) Δουλοῦδι τῆς Καρόλης (ἵσταν σὺ ἔγραψαι: καυτὸ εἰμπορεῖ νὰ ἐλακλουθῆσῃ: ἐνοουῖσα ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νάλλῃ τὸ ψευδώνυμόν σου μὴτι το μῆτιν ἔνας, διὲτι δὲν θὰ ἔχῃς διαρκῆ ψευδώνυμον ποτὲ τὸ ψευδώνυμον εἶνε ὅπως τὸ πραγματὶ ὅσον παλῶνει, τόσον γίνεται καλλίτερον.) Κοκλαμιὰν ([Ε] διὰ τὴν κομψὴν καὶ ὠραίαν ἐπιστολήν. ἔσσεια τὸ φύλλον που ἐξήρησες.) Μέμφριδα (ἔσσεια.) Παταγοῦ Πα-

ρόντα (καλοὶ οἱ στίχοι σου, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος ὑπάρχει μί ἀσυνταξία: ἡ Παρθένος ἐμείψασα... ἐβλάστησε κρινος κτλ.) Ζωηρὸν Ἰπερήφωγην (ἔλπιζω, ὅτι θὰ ἐλαβε ἤδη τὴν ἀπὸ 14 Μαρτίου ἐπιστολήν μας.) Ἰωάννην Π. Μίγγαν (δὲν ἐπιστομοῦμαι πλέον λαμβάνω πῶσα πολλά Π. Πνεύματα, ὥστε μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ διδοῦ λόγον δι' ἐν ἑκάστον ἀλλὰ τὶ χάρις σὺ νὰ μου ἐανοστέλης;) Κεράτιον Κόλλπο. (βδελτικὸς: θὰ γίνῃ καὶ διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας;) Στραβοῦ τῆς Θαλάσσης (ἔσσεια: αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) Διουκιουρίστραν (ἐλήθηθηται ἐγκαίρως.) Τροβιδουίγαν (τὴν πληροφρίαν σου δὲν ἐπιστοιμῶ, διὲτι οὐδέποτε δημοσιεύω τοιαύτας περὶ λήψεως τετραδίων.) Κωπηλάτιδα Κόθρον, Λευκὸν Κρίνον, (αἱ λύσεις δεκταὶ.) Ἀνατέλλοντα Ἀστέρα ([Ε] ἡ ἐπιστολὴ σου ὠμοῖα μὲ λόγον εἰς τὴν 25 Μαρτίου ὥρα καὶ πατριωτικωτάτη.) Διακόν Ὀρίστον (θὰ σου στείλῃ, ἔχει ὀλίγη ὑπεμονὴν: τὰ δημόδη αἰνύματα δὲν μου χρησιμοῦμαι, διὲτι δὲν δημοσιεύω παρὰ Ἀσκήσεις ὑποβλήσεως εἰς τὸν Διαγωνισμὸν.) Μαλὸν Δαδοῦσταν λέγωμεν εὐρίσκεται εἰς τὰς χώρας τοῦ βορρᾶ ἐνοουόμενε εἶνε χωρὸς καὶ θὶ οὐ κἀταίος της.) Διακόν Κρίνον, Μιτωτάτρον (αἱ λύσεις δεκταὶ) φίλησέ μου τὴν Ἀφρῆσιαν Θάλασσαν.) Μικρὸν Βιομύστριαν (ἔλπιζω, ὅτι εἶσαι τῶρα ἐντελὴς καλά.) Σελήριον. Στραβοῦλο (τὸ ὁποῖον μοῦ γράφεις, ὅτι εἰς τὸ σχολεῖόν του ἐγέλασαν πολὺ μὲ τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ Μαθητῶν-Δημοσιογράφων, καὶ θὶ ἡ φρῆσις τοῦ σάκος ἐξεπεριχάσθη ἐμεινε παρομιμῶδες.) Εὐέλπιν Ἀλιέα, Νηγεμίαν (ἔλπιζω ὅτι θὰ εὐρίσκη: καιρὸν νὰ μου γράψῃ: μὲ δια τὰ μαθητὰς νομίζεις δὲ αὐτοὶ ποῦ μου γράφουν, δὲν ἔχουν μαθήματα; ἔχουν, καὶ ἀριστεύουν μάλιστα.) Μαριῶταν τοῦ Εὐρίπιδου (νὰ ἰδοῦμεν λοιπὸν τί θὰ σου γράψῃ ἢ φιλῶ σου Γαλιέ, εἰς τὴν ὁποῖον ἐστειλες τὸ α' φύλλον ὡς δεῖγμα: θὰ της ἀρίστη;) Μιτωτάτρον (μ' ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν ἀντρυχίαν ἡ ἐπιστολὴ σου φαίνεται ὅμως ὅτι πολὺ παρεθένα πράγματα γίνονται εἰς τὸν τόπον σου καὶ δὲν μοῦ λέγεις, τί ἀπορρῶς εἶχε κατὰ τοῦ φίλου σου ἐκεῖνός; πὺν ἐπυροβόλησε; μήπως ἦτο τρελός;) Μίγγαν Ἀλέξανδρον (ὄχι: ἂν οὐ ἡ ἐξούρη καὶ ἑλληνικά, δὲν εἶνε καμμὶ ἀνάγκη νὰ γράψῃς γαλλικά.) Κόλλον τῆς Ἀταλαίας (ἦθελα πολὺ νὰ σ' εὐχαριστήσω, καὶ ἀντὶ τοῦ πενταπέτου γραμματισμοῦ νὰ κολλῶ εἰς τὸ φύλλον σου διπλετὰ καὶ μονδιεπτα: ἀλλὰ φαντάσου ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ φάγωμ κάθε ἑβδομάδα τόσες χιλιάδες φυλλάδια διὰ νὰ εὐρίσκω τὸ ἰδικόν σου καὶ νὰ κάρνω αὐτὴν τὴν δουλειά! ἀδύνατον, φίλε μου: ἴσον διὰ τὰ ἄλλα που ζητεῖς δὲν ἔχω: μοῦ τὰ πένρει δια ἡ Κική.) Ἐπιτακτέγγαρον Σάμιον (ἐύχομαι περαστικὰ εἰς τὸν φίλον μας Ο. Β.) Κελαιδιότρον (τὴν ἐνεγράφησ καὶ σου ἔσσεια τὴν ἀπόδειξιν εὐχαριστοῦ πολὺ.) Αὐκωμάτα Μ. Μυστικῶν χρυσοδέτα τιμῶνται φρ. 5.) Ψευδοπάστορον (ἔμαθα μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾶς ὅτι δια τὰ σχολεῖα τῆς κλέως σὰς διεκρίθησον εἰς τὰς ἔξεταισες τῆς γυμναστεικῆς.) Ἀτίθασσον (μὴν εἶσαι τόσον... ἀτίθασσος: οἱ μικρότεροι ἔρχονται ἐκεῖτα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους, καὶ δὲν ἐξάθη ὁ κόσμος εἰς τὸν παλαιόν σου ὅσον εἶσαι.) Κόισ. Θ. Παγγράδα (εὐχαριστῶ πολὺ, καὶ χαιρετῶ τὸν νέον μας φίλον.) Παμφυλικὸν Κόλλον (σὺ ἀντασπάζομαι, διὲτι: ἔχω μεγάλην χαρὴν ποῦ μοῦ γράφεις συχνά.) Ἄγγελον Δυρημυδῶν. (τ' Ἀκατελέσματα ἐτοιμάζονται.) Σμυρναικὸν Κόλλον (τῶρα πλέον δὲν εἰμπορεῖ νὰ το ἀλλάξῃ: ὁ β' διαγωνισμὸς τῶν Ἀύσεων ὑπόρχεται τὴν 1ην Μαΐου, ὥστε ἔχεις καιρὸν.) Ἄγγρον Μερεξεδάκι κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαρτίου ὑπαπανήσας εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μεχρι τῆς 25 Μαΐου
Ο γάμος τῶν Λύων. [Ε] τὸ ἀπίον διὰ τὸ γάμον τῶν λύων τὸν οἱ διαγωνισμοῦ, πολεῖται ἐν τῷ Θεωρῶν μας εἰς φαῖλλον, ἂν ἔσσεια κενεῖται 20 φύλλα καὶ τυπεται φρ. 1

138. Λεξιγράφος.
Ἀντωνυμίαν, προθεσιν καὶ νῆσον ἂν συνδέσῃς Ἰχθύν τινα γνωστοτάτον εὐθὺς θάποσελέσης.
Ἐστὴν ὑπὸ Πενίτου Ἀθανασίου

139. Συλλαβογράφος.
Τριάς εὐθύγων συννηώθη,
Καὶ μετ' ἀρεθμητικῶν,
Ἥρωος ὀμηρικῶν
Τῶνομα ἐρανερῶδη
Ἐστὴν ὑπὸ Λαῖνου Ν. Γαρυφαλλίου

140. Αἰνύγμα.
Ἄν Ἐκατόχρητο φοβερός
τὸ γένος τοῦ ἀλλοτῆ,
Πτερά θὰ κόψη, ἀλλὰ φηλὰ
πολὺ δὲν θὰ κετᾶν.
Ἐστὴν ὑπὸ Παν. Ν. Πλάστοπαβλοῦ

141. Δημιώδης Αἰνύγμα.
Ὅταν τὸ δέσω, περπατεῖ.
Κ' ὅταν τὸ λύσω, στέκει.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέου Νάουτου

142. Κεκομμένον Γνωμικόν.
Ἀραιρῶν ρίχ γραμμάτα ἐκάστης τῶν κἀτωθὶ λέξεων καὶ συναρμογῶν τὰ ἐπιλοπὰ καθ' ἡ εὐρίσκονται σείραν, σχηματίζε ἀρχαῖον γνωμικόν:
Ἄνθος, Μυσία, πορεία, κολοῖ, πεινῶ, βουλή, Μόδοα, κοπας, ὄδος, ἐλπίς.
Ἐστὴν ὑπὸ Γωργίου Α. Κήλιου

143-144. Μεταμορφώσεις.
1. — Τὸ Νερόν διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάθος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τυδῆως
2. — Τὸ Βέλος δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Τόξον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντοῦ Ἀματοῦ

145. Μαζικὸν Γράμμα μετὰ ποικίλης Ἀκροστιχίδος.
Τῆ ἀνακαταγῆ δὲς γραμμάτων ἐκάστης τῶν κἀτωθὶ λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζε ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων, τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεστῆ, νάποστελοῦν ὄνομα Βασιλείας:
ὄρος, μέλισσα, ἄγριος, ἀγίστη.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αἰσῆς τῆς Κερκύρας

146. Φωνηεντόλιπον.
νρ. ὄλς-ὄνς-φρ:
Ἐστὴν ὑπὸ ἀμφ. Ε. Σακκοῦκου

147. Γρίφος.
οὐ, οὐ, ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν
ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζεζανίου τοῦ Σχολεῖου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις Λατρεῖ 10, διὰ δὲ τοῦς συνδρομητὰς μας λατρεῖ 5 μόνον. Ἐλάττωτος θρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλιγότεραι τῶν 10 πληρόνται ὡς 10 λέξεις.)
Ἀνταλλάσσω εἰκογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια μετὰ τῆς Ἀθήνας καὶ τῶ Ἐξωτερικόν.— Χρῆστος Ι. Δουκάκης, ὁδὸς Μεγάνδρου 68, Ἀθῆναι. (B-27)
Εὐχαριστικὴ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μετὰ τῶν ἐν τῇ ἀνατολῆ καὶ ἐκ καταστασῶν συνδρομητῶν, μὲ ὄνομα ψευδώνυμον καὶ διεύθυνσιν ἑμοῦ, ἄτινα κ' ἐγὼ θὰ σημεῖω κατὰ τὴν ἀνταπόδοσιν. Ἀλλῶ δὲ ὅτι θὰ βραβεύσω τὸ καλλίτερον ἐξ αὐτῶν δι' ἐνὸς τοῖμου δημηγμάτων χρυσοδέτου.— Ἐρυσθῶν Νέφος. (B-28)
Ἀνταλλάσσω εἰκογραφημένα δελτάρια πάντοτε εἰσους. Ἀπάντης Ἀσφαλῆς. — Διεύθυνσις: Μτ' Spiios Ntoliopoulos, Kioutsouk Millet Han 9, Galata, Constantinople (Turquie). (B-29)